

Sygn. akt I ACz 540/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Lucyna Świdowska-Pilis

Sędzia SA Joanna Kurpierz (spr.)

Sędzia SA Ewa Solecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 maja 2016 r.

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko G. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt II Nc 137/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Ewa Solecka SSA Lucyna Świdowska-Pilis SSA Joanna Kurpierz

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 15 marca 2016r., Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach - na podstawie art. 130²§1 k.p.c. – zwrócił pozew Funduszu Sekurytyzacyjnego, jako nieopłacony. Rozstrzygnięcie to podjął stwierdzając, iż pozew podlegał opłacie stosunkowej wynoszącej 5% od wartości przedmiotu sporu, tj. od 82 779 zł, zaś powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika uiścił jedynie 1.000zł. Przyjął, iż w sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1a) ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.; zwana dalej u.o.k.s.) stanowiący, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000zł, ponieważ przepis ten dotyczy tylko banków, dochodzących roszczeń wynikających z czynności bankowych i nie może być interpretowany rozszerzająco przez stwierdzenie, że z uprzywilejowania w zakresie wysokości opłaty może skorzystać cesjonariusz nabywający od banku określoną wierzytelność w celach komercyjnych.

Powód zaskarżył to zarządzenie, domagając się jego uchylecia, jako wydanego z naruszeniem art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Powołując się na literalną wykładnię tego przepisu, wywodził iż posługuje się on kryterium przedmiotowym (odwołując do źródła zobowiązania), a nie podmiotowym (nie odwołuje się do osoby wierzyciela) i znajduje w sprawie zastosowanie, ponieważ pozew obejmuje roszczenie z czynności bankowej, tj. z umowy kredytu, jaką pozwany zawarł z (...) SA, w związku z tym opłata sądowa od pozwu wynosi 1.000 zł. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego i zwrotu uiszczonych od zażalenia opłaty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie może odnieść skutku.

Jakkolwiek dochodzone przez powoda roszczenie ma swe źródło w czynności bankowej, której dokonał pozwany z poprzednikiem prawnym powoda – bankiem, to jednak – wbrew wywodom zażalenia – wysokości opłaty sądowej od pozwu nie normuje w sprawie art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Przepis ten ma bowiem charakter wyjątkowy w stosunku do uregulowania zawartego w ust. 1 art. 13 u.o.k.s., dlatego też jego wykładnia powinna być ścisła i należy przy niej uwzględnić ratio legis oraz kontekst unormowania dodanego ustawą z 25 września 2015 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, mocą której uchylono art. 96-98 Prawa bankowego, uprawniające banki do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i prowadzenia w oparciu o nie, po nadaniu im przez sąd klauzuli wykonalności, egzekucji przeciwko osobom, które bezpośrednio z bankiem dokonały czynności bankowej albo były dłużnikami banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z czynności bankowej. Uprawnienie do wystawiania tytułów egzekucyjnych ułatwiało bankom proces dochodzenia należności – nie musiały one inicjować sądowego postępowania rozpoznawczego i ponosiły znacznie niższe koszty, jako że opłata od wniosku o nadanie bankowemu tytułowi klauzuli wykonalności była stała i wynosiła 50 zł. Przywilej egzekucyjny określony w uchylonych przepisach przysługiwał jedynie bankom. W razie cesji wierzytelności, także po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego, nabywca nie mógł się nim posłużyć.

Wprowadzenie art. 13 ust. 1a) u.o.k.s., przewidującego nisze opłaty sądowe w sprawach roszczeń wynikających z czynności bankowych pozostaje w związku z uchynieniem przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych. Zmiana ta miała zapobiec radykalnemu wzrostowi kosztów realizacji przez bank roszczeń wynikających z czynności bankowych. Kierując się tymi względami, należy przyjąć, iż tak, jak w poprzednim stanie prawnym powód jako nabywca wierzytelności nie mógł skorzystać z zastrzeżonego dla banku przywileju egzekucyjnego, tak obecnie wyłączone jest zastosowanie względem niego szczególnego uregulowania zawartego w art. 13 ust. 1a) u.o.k.s.

Wykładnię tę wspiera ostatnia nowelizacja ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dokonana ustawą z 18 marca 2016r. (Dz.U. z 2016r., poz. 421), zgodnie z którą wysokość opłaty w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000zł jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo od osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Tym samym, z chwilą jej wejścia w życie, nie tylko fundusze sekurytyzacyjne, lecz nawet banki nie będą korzystały z ograniczenia górnej granicy opłaty sądowej do 1.000zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny – na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 i 398 k.p.c. - oddalił zażalenie, jako bezzasadne.

SSA Ewa Solecka SSA Lucyna Świdorska-Pilis SSA Joanna Kurpierz